Samomorilci in njihova usoda v onstranstvu

148 Smrtni padec radovednega dečka.

1 Rečem Jaz: "Če je tako, nam pač moraš povedati tudi še o dečku, ki je padel z drevesa in kmalu nato umrl, obenem pa tudi o človeku, ki je sam skočil v ribnik in utonil in tako naredil samomor. Povej le na kratko in samo bistveno!"
2 Matael je začel takoj govoriti in rekel: "Le malce potrpežljivosti prosim; oba primera bi rad opisal skupaj, zato se moram nekoliko zbrati!"
3 Rekel sem Jaz: "Stori to; Jaz pa ti bom položil v usta prave besede in tako bo šlo tudi brez priprave!"
4 Nato je rekel Matael: "Če je tako, potem se mi seveda ni treba dolgo zbirati in bom začel nemudoma kar se da zvesto in resnično pripovedovati o obeh dogodkih, ki se ju še zdaj zelo dobro spominjam."
5 Reko vsi glasno: "Visoki podkralj ljudstev okrog širnega Ponta do Kaspijskega morja, vsi se veselimo še zlasti tvojih pripovedi; v pripovedovanju si namreč res neprekosljiv mojster!"
6 Reče Matael: "Za pripovedovanje je potrebno predvsem malo govorniške spretnosti in veliko ljubezni do resnice. Kdor govori resnico, ima zmeraj prednost pred tistim, ki si izmišlja pravljice! Naj bo, kakor hoče; to, kar vam bom na gospodovo željo povedal je ena mojih številnih zgodb, ki sem jih doživel od zibelke do svojega dvajsetega leta. Z besedami vam jo bom podal tako, kot sem jo v svojem sedemnajstem letu doživel ob svojem očetu, ki je bil zmeraj ob meni in je zaradi mojih videnj postal že zelo moder. Zgodbi se glasita tako:
7 Bilo je ob splošnem judovskem očiščevanju, ko so - kot je znano - za vse judovske grehe ob reki Jordan zaklali grešnega kozla in ga nazadnje med vsemogočim vpitjem, molitvenimi obrazci in prekletstvi vrgli v ljubo reko Jordan. O tem ne kaže izgubljati besed, vse bi bilo prazno in ničvredno besedičenje, kajti takšne ceremonije še predobro pozna vsak, še tako neznaten Jud.
8 Manj znano pa vam je morda, da se je tedaj na omenjeni praznik darovanja grešnega kozla zbrala nadvse velika množica ljudi. Zelo veliko je bilo Grkov, Rimljanov, Egipčanov in Perzijcev. Skratka, radovednežev ni manjkalo!
9 Razumljivo je, da so tudi dečki hoteli videti kaj od te predstave. Čez odrasle so seveda mogli videti le malo, in razumljivo je tudi, da je dečke, ki niso nič videli, radovednost pognala na bližnja drevesa. Ni trajalo dolgo, ko je za številne dečke zmanjkalo gostoljubnih dreves in na vejah so se začeli prepirati in prerivati. Večkrat so jih opozorili, naj bodo mirni, vendar so ta dobronamerna opozorila zalegla le malo ali celo nič.
10 Z očetom sva sedela na kamelah, podaril nama ju je neki Perzijec, ki ga je moj oče ozdravil hude bolezni; obe sta bili dvogrbi in zato veliko udobnejši za jahanje od enogrbih. Zato sva tudi imela lep razgled in sva udobno opazovala vse prizorišče.

Nedaleč od najinega stojišča je stala res lepa in visoka cipresa, na katere že po naravi ne premočnih vejah so se prepirali trije dečki. Vsak se je trudil, da bi zasedel najmočnejšo vejo.
11 Ker pa je to že precej priletno drevo imelo le dve toliko močni veji, da bi jima lahko zaupali svoje življenje, so se trije dečki prepirali za dve močnejši veji in tretji se je moral zadovoljiti z vejo, ki je bila pravzaprav bolj vejica. Za dobrih pet mož visoko je tretji čepel na svoji veji, ki je bila bolj vejica kakor veja.
12 Zadeva se je eno uro še nekako obnesla, proti poldnevu pa je zapihal precej močan veter in močno zazibal vrh ciprese ter prav tem trem dečkom v obraz pognal tako gost dim od kadečega se daritvenega oltarja, da so morali zatisniti oči, da ne bi prelili potoka solz.
13 V tem nadvse nevarnem položaju sem si ogledoval dečka, ki je čepel na tanki veji. Ko je gosti in težki dim zaneslo dečku v obraz, sem naenkrat opazil, da letata okoli njegove glave dva velika netopirja. Velika sta bila kot dorasla goloba in sta ubogemu fantu gnala še več dima v obraz.
14 Tedaj sem opozoril očeta in mu rekel, da se bo tu kmalu zgodilo nekaj neprijetnega. Povedal sem mu tudi, kaj sem videl: da se mi netopirja sploh ne zdita naravna,in sicer zato,ker sta se enkrat povečala in drugič zmanjšala.
15 Oče je usmeril kamelo na kateri je sedel proti drevesu in zaklical dečku na drevesu, naj čimprej zleze dol,sicer se bo ponesrečil. Ne vem zanesljivo, ali je deček dokaj glasne očetove besede slišal ali ne, še vedno sem gledal prejšnji prizor: deček, ki je čepel na šibki veji, si je z roko čedalje bolj drgnil od gostega dima boleče oči, moral je biti že na pol slep.
16 Ker pa je oče videl, da se deček na njegov svarilni klic ni odzval, se je oddaljil od nevarnega drevesa, prišel spet k meni in me vprašal, ali še imam videnje. Povedal sem po resnici in zatrdil, da bo moral deček, če ga ne bodo takoj spravili z drevesa, neogibno doživeti nesrečo. Oče je rekel: 'Sin, kaj pa lahko striva?! Lestve nimava in na klice se deček na drevesu ne odziva; prisiljena sva počakati na to, kar bo Gospod Bog poslal temu neposlušnemu dečku.'
17 Komaj je oče izgovoril zadnjo besedo, se je šibka veja, ki se je zaradi dečkovega nenehnega premikanja prepogosto in preveč upogibala sem in tja ter gor in dol, zlomila, deček, zdaj seveda brez opore, je z vso močjo padel na glavo za pet mož globoko prav na kamen, ki je ležal pod drevesom, si razbil lobanjo, zlomil vrat in takoj obležal mrtev.
18 Zaradi tega so se ljudje vznemirili; gnetli so se k ponesrečenemu dečku. Ampak kaj je to pomagalo zdaj, ko je bil deček že mrtev?! Rimska straža je naposled

razgnala ljudstvo in poklicali so mojega dobro znanega očeta, naj preišče dečka, ali je res mrtev ali pa ga lahko še skuša oživiti. Oče je potipal dečkovo razbito glavo in tilnik ter rekel: 'Tu ne pomaga nobeno zelišče in nobena maža več! Ta namreč ni le enkratno, temveč dvakratno mrtev, in ne bo nikoli več oživel na tem svetu!

149. Duhovni pojavi ob nesreči. Samomor esena, ki ga je tampelj preklel.

1 (Matael): "Sočasno me je oče vprašal, ali sem morda odkril pri dečku še kaj posebnega.
2 Jaz pa sem z njim govoril grško in sem rekel: 'Tista dva netopirja sta se združila nad njegovo prsno jamico, v podobo opice zelo žalostnega videza in zdaj se trudita, da bi se ločila od telesa; videti pa je, da ju to še tako privlači, da se za zdaj še ne moreta povsem ločiti od njega; kolikor dlje se trudita, toliko bolj postajata eno, in zdaj, zdaj sta ločena od telesa kot ubežno bitje! Le-to zdaj še čepi in skače okrog telesa, kakor bi kaj iskalo!'
3 'Menda ni to dečkova duša?' je rekel oče.
4 Rekel sem: 'Tega tudi sam ne vem! Mar naj bi tak nadvse zanemarjeni deček res ne imel boljše duše?! Zdaj čepi to čudno bitje pri še krvaveči razbiti glavi in videti je, kot da bi lizalo kri iz velike rane. In vendar ne more doseči ničesar! Le lahno in zelo slabo vidno krvno paro vsrkava in z njo dobiva nekoliko bolj človeški videz. Toda zdaj prihajajo nosači, ki bodo najverjetneje odnesli truplo! Sem radoveden, ali bo šlo tudi to opičje bitje z njimi!'
5 V tem trenutku so prišli štirje nosači s precej dolgim drogom, privezali so truplo z lanenim platnom na drog, ga dvignili in odnesli.
6 Rekel sem: 'Toda bitje ostaja in se ozira okrog sebe kot nekdo v veliki praznini,kjer ničesar ne vidi. Zdi se, da nas telesnih ljudi sploh ne vidi. Zdaj čepi na mestu,kjer je deček strmoglavil z drevesa, in se drži, kakor bi hotelo zaspati. To mora biti res dečkova duša!'
7 Oče je rekel: 'Na srečo se pokončevanje grešnega kozla bliža koncu! Le še sentenca (sodni izrek) nad tistimi, ki so kot preveliki in prehudobni grešniki izključeni iz tega splošnega očiščevanja, potem bo konec! Kot vsako leto: vedno ista zgodba, zame brez blagoslova, moči in koristi, in verjamem, da tako tudi za vsakega!'
8 Nato je oče umolknil, poslušal sentence in se nemalo jezil, ker je bilo prvo prekletstvo izrečeno nad ubogimi Samarijani, šele potem nad vsemi pogani, nad eseni, saduceji in, bolj zaradi videza tudi nad nespokorjenimi krvoskrunci, morilci bratov, očetov in mater, skrunilci živali in prešuštniki in - z najstrašnejšo sentenco - na koncu nad zaničevalci templja in njegovih svetih reči.

9 Po tej prav nič spodbudni ceremoniji, pri kateri je vsako prekletstvo povzročilo silno raztrganino na oblačilu velikega duhovnika, so se vsi kmalu vrnili v mesto; le en človek, ki so ga dobronamerne sentence prekletstva najbrž vrgle iz tira nekoliko bolj, kot bi bilo treba, je ostal ob luži, ki je bila nedaleč od naju in je bila pravzaprav star, še vedno zelo globok tolmun reke Jordan, o katerem so si nekateri norci izmišljali, da naj bi se skozi to luknjo, ki je imela kakšnih sto mož obsega, v enem letu in nekaj dnevih izgubila vsa voda vesoljnega potopa z vse zemlje. Res da je ta tolmun sicer zelo globok, vendar brez dna najbrž tudi ni.
10 Očetu se je zdel človek, ki je z neke zelo naprej štrleče skale srepo in zmedeno gledal v črno vodo tolmuna, nekoliko sumljiv. Vprašal me je, ali morda odkrijem okrog tega moža ali nad njim kaj nenavadnega.
11 Rekel sem kot je bilo res: "Ničesar ne morem odkriti, pa vendar ne morem zanikati, da mi ta človek nikakor ni všeč! Menim, da ne bi napovedal nič narobe, če bi trdil: Ta bo šel kmalu z vsem svojim telesom raziskovat, kako globok je tolmun!'
12 To poročam tako zvesto, kakor sem tedaj govoril, čeprav ni oče nikoli rad slišal, če sem se ob resnih rečeh nekoliko šalil, za to sem bil še posebno nadarjen. Zato mi tudi Ti, o Gospod, milostno odpusti, četudi zdaj uporabljam iste besede, ki sem jih uporabljal tedaj!"
13 Rečem Jaz: "Kakor govoriš, tako je prav; tako namreč hočem Jaz in ti tako rekoč Jaz sam polagam besede v usta! Le nadaljuj; vsi te zelo pazljivo poslušajo!"
14 In Matael je takoj začel spet pripovedovati in je rekel: "Komaj sem izgovoril zadnjo besedo, je mož dvignil roke in zelo glasno spregovoril: 'Veliki duhovnik me je preklel, ker sem bil esen in sem zapustil tempelj, da bi se naučil druge in boljše modrosti, vendar sem je tam našel prav tako malo kakor v jeruzalemskem templju. Skesan sem se vrnil v tempelj in molil in daroval; toda veliki duhovnik je moj dar zavrgel, obtožil me je kot najhujšega sramotilca templja in me za večno preklel, s tem ko je svoje oblačilo sedemkrat natrgal. Ob splošnem očiščevanju sem upal, da bom dosegel ublažitev prekletstva, ki mi ga je izrekel; vendar sem na to čakal zaman! Le še bolj je podkrepil staro prekletstvo in me naredil za prekletega pred Bogom in ljudmi! Jaz sem torej preklet! - Pa naj bom preklet!' - S temi besedami, ki jih je nadvse glasno zakričal, je strmoglavil s skale v tolmun in utonil."

150. Duši obeh ponesrečencev v onstranstvu.

1 (Matael): "Ni trajalo dolgo, ko sem zagledal nekaj kakor sivo človeško okostje, ki je počasi plavalo po vodni gladini, spremljale pa so ga zelo čudne črne race. Bilo jih je kakšnih deset. Le nogi, toda šele pod gležnji, sta bili skromno pokriti z mesom, vse

drugo so bile kosti brez kože in mesa, in to se mi je zdelo nadvse čudno. V začetku je plavajoče okostje ležalo z obrazom navzgor; toda čez približno pol ure se je obrnilo, začelo mahati z rokami in nogami kot spreten plavalec in videti je bilo, kot da se trudi, da bi odvrnilo od sebe črne race. Te pa so bile trdovratne in nikakor niso hotele zapustiti srhljivega plavalca.
2 Tako je na gladini tolmuna ta skrivnostna prikazen plavala dobro uro sem ter tja v vse smeri, včasih hitreje, včasih počasneje, nekajkrat se je tudi potopila in znova priplavala na površje. Monstruma bi imel za vodno žival, če bi ga lahko videl tudi moj oče; toda svoje sicer zelo ostre oči je lahko še tako napenjal, a kljub temu ni mogel ničesar opaziti, zato sem se seveda moral nujno prepričati, da je okostje, ki plava po tolmunu, nekaj nenaravnega, torej duševnega in duhovnega odtrgati še kakšen preostali košček mesa. Po eni uri se je umirilo in črne race so se zaganjale vanj, kot da bi hotele z njega odtrgati kakšen košček mesa.
3 Ker se tam ni dogajalo nič pomembnega več, sva se vrnila k naši opici, ki se je ravno poskušala vzravnati in stati na zadnjih dveh nogah ter za silo hoditi. Toda ni se ji posrečilo. Bitje je pri vsakem petem koraku padlo s prednjimi nogami na tla, vendar se je hitro spet dvignilo in se ob tem zmeraj ozr1o na vse strani, in iz tega, kako pri-zadevno se je oziralo okrog, sem dobil vtis, kot da bi se česa balo, ali kot da bi bilo zelo lačno in bi se oziralo za primerno hrano. Ko je tako skušalo 'stati pokonci in hoditi, je prišlo do zloglasnega tolmuna. Tam je kmalu opazilo okostje, ki je v družbi srhljivih rac zdaj spet plavalo po tolmunu sem ter tja.
4 Ko je opica, ali gotovo duša ponesrečenega dečka, zagledala okostje, je divje cvileče zakričala in posebno pozorno opazovala okostje. Čez kakšne pol ure se je povsem vzravnala kakor človek in razločno sem slišal besede, ki jih je šepetala: 'To je bil nesrečni oče mojega slabega telesa! Gorje njemu in meni; kajti doleteli sta naju Jehovova jeza in sodba! Meni je vsekakor še mogoče pomagati, toda, kako pomagati njemu?'
5 Tedaj je opica premolknila in njen obraz je postal nadvse otožen, medtem ko so se v tolmunu črne race prav živahno zaganjale v okostje, ki ni kazalo veliko življenja. To je trajalo znova dobre pol ure in v tem času so se tudi razšli skoraj vsi ljudje, ostalo je le nekaj Rimljanov in Grkov, ki pa so imeli živahne poslovne pogovore in sploh niso bili pozorni na najino tiho opazovanje.
6 Moj oče me je vprašal, ali sem opazil še kaj drugega. Zanikal sem in rekel zelo kratko: 'Doslej niti najmanj!'
7 Tedaj je oče menil, da bi lahko odšla; videla sva namreč vse, kar je bilo pomembnega, in kaj bo Jehova naprej storil z obema dušama, bi naju komaj utegnilo

zanimati.
8 Jaz pa sem rekel: 'Oče, skoraj tri ure sva posvetila obema dušama in od tega nimava tudi nič drugega kakor tihi, žalostni prizor pred mojimi očmi; zato jima nameniva še eno uro, morda se bo vendarle pokazalo še kaj zanimivega!' Oče je bil z mojo zamislijo povsem zadovoljen in ostala sva. Po nekaj trenutkih tega najinega pogovora pa se je zadeva nenadoma spremenila.
9 Opica se je naglo vsa besna vzravnala, skočila na vodno gladino in tam začela loviti srhljive race, in gorje tisti, ki jo je ujela! Bliskovito jo je raztrgala na tisoč koščkov! Uničila je vse razen petih, ki so ji pobegnile.
10 Ko so tako te hudobne race izginile, je opica dvignila okostje iz vode in ga položila, to sem videl, približno pet korakov od tolmuna na prav lepo trato in rekla: 'Oče, ali v svoji veliki revščini slišiš moj glas, slišiš mojo besedo?' Tedaj je sedeče okostje prikimalo s svojo mrtvaško lobanjo in s tem očitno dalo vedeti, da sinove besede sliši in gotovo tudi razume.
11 In opica, ki je po svoji obliki vidno postajala bolj človeška, se je dvignila, kot da bi imela veliko oblast, in rekla z meni zelo dobro slišnim glasom: 'Oče! Če je Bog, potem je lahko samo dober in pravičen! Ta Bog ne prekolne nikogar; če je namreč človek delo tega Boga, ne more biti šušmarski izdelek, temveč le mojstrsko delo! Če pa bi se kje našel mojster, ki bi preklel svoje delo, bi bil vendar veliko slabši od najhujšega šušmarja; celo šušmar ne prekolne svojega dela, temveč je nanj celo ponosen. In Bog kot veliki mojster vseh mojstrov naj bi preklinjal Svoja dela?
12 Preklinjanje in obsojanje si je izmislil človek,oboje je posledica slepote in neizoblikovanosti človeške narave. Prekrški,ki jih stori šele nastajajoči človek, so preizkušnje, kako naj človek, ki naj bi postal samostojen,uporablja svojo svobodno voljo in človekovo ravnanje je vaja samoodločbe tako v spoznanju kakor v svobodnem hotenju in določenem redu, ki bo tako vzpostavljen za neskončne vrste velikih stvaritev enega modrega Stvarnika, ker le v takšni ureditvi lahko obstajajo bitja časno in večno.
13 Prekletstvo ljudi je zlo z njihove nočne strani; uničujejo sebe in soljudi in nazadnje pahnejo ljudstva v najhujšo bedo,najhujšo žalost in obup. Tebe, mojega ubogega zemeljskega očeta, je ubilo desetkratno prekletstvo velikega duhovnika,čeprav pred Bogom nisi zaslužil prekletstva. V brezmejnem obupu si sam vzel časno telesno življenje in zdaj si tu beden kot najbolj žalosten izrodek golega človeškega divinacijskega napuha (napuh človeka,ki si domišlja,da je Bog); jaz pa sem gotovo dobil od Boga milost in toliko spoznanja in moči; da sem odstranil od tebe desetkratno prekletstvo velikega duhovnika,ki te je mučilo v podobi črnih vodnih ptic, in zdaj si

svoboden in na suhem. V tej svoji veliki stiski in revščini ti bom pomagal z vsem, kolikor mi bo dopuščala moja življenjska moč!«
14 Med tem govorom je prejšnji opičji človek dobival čedalje bolj človeško podobo in ko je bilo navedenega govora konec, je bil človek že povsem izoblikovan v prav ljubko človeško obliko in kakor iz zraka oblečen v svetlosivo nagubano oblačilo. Poleg njega pa je ležalo še nekaj zavito v prt. Zdaj prav čedni mladenič ga je razvezal in potegnil ven dolgo, temnosivo srajco in rekel: »Aha,to je oblačilo zate;dovoli, da ti ga oblečem!«
15 Človeško okostje je prikimalo in deček mu je v trenutku oblekel srajco ter mu zavezal prt, ki je bil nekoliko svetlejše barve, okrog čela kot turban in s tem je okostje dobilo boljši videz. Pogumni deček je nato prijel starca pod roko in ga hotel dvigniti, da bi vstal; toda to mu ni uspelo.
16 Po več poskusih je deček, ki je bil zdaj že velik kot mladenič,zaklical s predirnim glasom,za katerega je celo moj oče rekel, da ga sliši, vendar brez artikulacije: «Jehova! Če kje si, pošlji meni ni mojemu očetu kakšno moč! On ni grešil, toda največji greh tistih, ki si kot ljudje lastijo Božji ugled,da bi od sveta potegnili toliko več časti in koristi, ga je zmlel kakor kamen, ki pade iz oblakov,in zdaj leži tu kot ,od sveta prekleta duša?Jo boš zaradi tega tudi Ti za večno preklel? Daj ji vsaj kožo prek navideznih kosti! Kajti preveč se mi smili grozotna golota mojega očeta! Pomagaj, Jehova, pomagaj!«
17 Na ta klic sta se kmalu prikazala mogočna duhova mogočna duhova in se dotaknila okostja na sencih. V trenutku je dobilo kite, kožo, nekaj malega las – in se mi je zdelo – tudi oči, vendar zelo votle in globoko vdrte. Toda nobeden od obeh duhov ni spregovoril niti besede in po tem dejanju sta pri priči spet izginila.
18 Nato je skušal zdaj že prav vedri mladenič spet dvigniti človeško okostje, da bi stalo; in tokrat mu je uspelo. Ko je stari zdaj lahko stal, ga je mladenič vprašal, ali bi lahko tudi hodil. Stari je to pritrdil z izjemno vreščeče votlim glasom; mladenič pa ga je takoj prijel pod roko, in odšla sta proti jugu in kmalu ju nisem več videl."

151 Gospodova razlaga onstranskega stanja duše obeh ponesrečencev.

1 (Matael): "To sta zgodbi, ki sem ju doživel. Kaj se je z obema opisanima dogajalo naprej v svetu duhov, ne vem; kljub Tvojim prejšnjim razlagam še zdaleč ne razumem, kaj sta pri dečku, ki je padel z drevesa, pomenila netopirja, ki sta se pozneje spremenila v opičjo postavo, ter kako in zakaj sem videl samomorilčevo dušo na vodni gladini kot pravo mrtvaško okostje skoraj brez življenja. Od kod je prišlo tistih deset črnih rac in zakaj so mučile okostje? Kako je končno mogel deček s svojo

dušo, ki je še vedno imela opičjo obliko, obvladati deset hudobnih ptic? Kaj pomeni oblačilo, od kod je prišlo in kako je po svoje delovalo na ti dve različni duši?
2 Da, o marsičem bi lahko še veliko vpraševal; toda zame sta pomembni predvsem ti dve točki, o katerih sem svoje neznanje razodel z vprašanji in o katerih bi mi bila milostna razlaga zelo dobrodošla. Če želi še kateri od nas razlago o katerem postranskem pojavu, pa menda tudi lahko vpraša?!"
3 Reče Cirenij: "Prijatelj, ob tvojih pripovedih mi je bilo prav čudno pri duši! Človeško življenje se mi zdi kakor potok, ki mirno in nedolžno teče po gorski ravnini. Toda prej tako mirni potok na koncu ravnine strmoglavi s strahotno silovitostjo v nedogledno globino in si z grmečim bučanjem izdolbe grozljivo globoko strugo, ne najde pa počitka! Sila njegovega padca ga namreč žene naprej in naprej od kraja njegovega mirovanja z veliko silovitostjo in mora bežati in bežati, dokler ga nekje ne pogoltne prasilna in neizmerna globina morja.
4 O Gospod, razloži nam vendar v našo tolažbo te tako zelo resne trenutke sicer lepega življenja! Vzemimo človeka, ki je po pripovedi brata Mataela skočil v meni prav dobro znani tolmun, da bi končal svoje obupa polno življenje. Kako strahovita sprememba takoj po njegovem skoku! Zdi se, da je kmalu nato prišlo nekakšno olajšanje; toda kakšno je videti! Kolikšna negotovost, kakšna beda! Zato razloži, o Gospod in Mojster, vse, kar je brat Matael videl in o čemer je grozljivo pripovedoval, tako da bomo potolaženi!"
5 Rečem Jaz: "Vsekakor vidimo tu nekaj strašno žalostnih življenjskih trenutkov, ki so res zelo resni. Toda kaj hočeš storiti, da bi zaradi vpliva sveta in peklenskih skomin povsem zavoženo življenje rešil in ga postopno usmeril na pravi tir, da se ne bi povsem razblinilo in izgubilo? Mar ni treba takšno življenje zgrabiti z vso resnostjo?
6 Da, res, ta usodni trenutek je za gledalca vsekakor videti nadvse ogaben. Prehod skozi najožja vratca seveda ni tako prijeten kakor pogled na obraz povsem zdrave deviške neveste; toda pravega človeka vpeljuj v življenje, in to v resnično in večno neminljivo življenje! In zaradi tega ima nazadnje tako najresnejši življenjski trenutek za tistega, ki ga razume, še vedno več tolažilnega kakor nasmejan pomladni obraz deviške neveste. - Zdaj pa preidimo k razlagi tistega, kar nam je povedal Matael!
7 Matael je opazil dva velika netopirja, ki sta dečka obletavala, še preden je padel z drevesa in potem pri priči obležal mrtev. Deček je bil, prvič, zgolj otrok te zemlje. Otroci zemlje pa, kot ste že večkrat slišali in lahko razumeli iz Mojih razlag, so duševno in tudi telesno sestavljeni iz celotnega organskega stvarstva te zemlje. Dokaz za to je že nadvse različna hrana za telo, ki jo uživa človek, medtem ko je žival pri izbiri hrane zelo omejena. Da pa lahko človek iz zaužitih naravnih hranilnih snovi

daje ustrezno duševno hrano vsem inteligenčnim delcem, iz katerih sestoji njegova duša, lahko tudi uživa toliko različne hrane iz živalskega, rastlinskega in tudi mineralnega kraljestva; snovno telo duše se namreč, enako kakor meseno telo, hrani in dozoreva z zaužito naravno hrano.
8 Pomembno je tudi, iz katerega poprejšnjega območja stvarstva je tuzemski človek po vedno višjih stopnjah prejel dušo. In drugič, posebno pri otrocih je treba upoštevati okoliščino, da njihova duša še vedno skriva v sebi sledi tiste predstvarjenjske vrste, iz katere je sprva prešla v človeško obliko. Če otrok takoj dobi dobro vzgojo, predstvarjenjska oblika kmalu povsem preide v človeško in se v njej čedalje bolj utrjuje.. Če pa je pri kakšnem otroku vzgoja zelo zanemarjena, stopa v njegovi duši čedalje bolj v ospredje predstvarjenjska oblika in postopno potegne celo trdno oblikovano telo v omenjeno predstvarjenjsko obliko; tako pri marsikaterem surovem človeku zlahka prepoznamo, katera oblika prevladuje v njegovi duši.
9 Če sem torej prej rekel, da ta deček duševno in telesno izvira iz te zemlje, boste ob njegovi nadvse zanemarjeni vzgoji uvideli, zakaj je bila njegova duša videti v podobi dveh netopirjev že na drevesu, še preden je padel z njega, in to v trenutku, ko je, prenaporno oklepajoč se drevesa in deloma zadušen od gostega dima, krčevito omedlel, in se sicer še nekaj časa obdržal na drevesu, čeprav se ni več zavedal.
10 Dokler duša v trenutku umiranja še ni povsem ločena od telesa, je zaradi boječe perturbacije (zmede) povsem brez zavesti. Godi se ji kakor nekomu, ki bi bil z obrazom navzven trdno pri vezan za vreteno, ki se neznansko hitro vrti. Lahko gleda kolikor hoče,in vendar nebo videl nobenega predmeta; okrog sebe bo videl kvečjemu medel megličast krog, ki lahko ob povečani hitrosti vrtenja in zaradi tega pretrgani dejavnosti vidnega organa preide v popolno noč.
11 In tako kakor mora vidni organ mirovati, da zazna predmet takšen kot je, tako potrebuje duša notranji mir, da se lahko zanesljivo in jasno zave sebe. Kolikor bolj se duša vznemiri, toliko bolj izgine tudi njeno jasno samozavedanje. In ko je duša najhuje vznemirjena, ne ve o sebi ničesar tako dolgo, dokler se spet ne umiri. In ta trenutek je pri umirajočem tem izrazitejši, čim nižja je bila življenjska stopnja duše. Ah, pri življenjsko popolni duši se ta trenutek, ki je videti nekoliko žalostno, sploh ne zgodi: to je Matael prav dobro videl ob umiranju starega Lazarja, ker Lazarjeva duša ni bila prav nič nemirna.
12 Deček na drevesu je bil kakšne četrt ure telesno že skoraj mrtev in se ni več zavedal; njegova duša in njegovo telo sta bila torej že obdana z najgostejšo temo. In duša, ki se prehudo vznemiri, se začne deliti v prejšnje, manjše in nepopolnejše predživljenjske kreature; zaradi tega sta tudi bila najprej vidna dva netopirja. Šele

potem, ko je bil deček zaradi svojih raztreščenih možganov povsem ločen od svoje duše, se je razdejana duša bolj umirila, obe duševni predkreaturi sta se sprijeli in kmalu je postala vidna opica kot zadnja predkreatura; potrebovala pa je daljše mirovanje, da se je povsem sprijela, in potem še več mirovanja, da se je znova samospoznala in samozavedala. Zato je tudi dalj časa čepela na mestu, kjer je njeno telo padlo z drevesa, bolj instinktivno kakor vedoč, kaj se je tam zgodilo.
13 Toda postopno sta se vračala zavest in samozavedanje in opica je poleg tega dobivala tudi čedalje bolj človeški videz in se začela postavljati pokonci. Njen duševni, čedalje dlje segajoči zaznavni čut je začel slutiti bližino ponesrečene duše njenega zemeljskega očeta. Zapustila je prostor, kjer je čepela, se pomikala k tolmunu, kamor jo je privlačil instinkt, in zdaj popolnoma spoznala z desetimi človeškimi prekletstvi obremenjeno nesrečno dušo svojega očeta.
14 Tedaj se je v njej prebudila otroška ljubezen, obenem z njo pa tudi vprašanje o Bogu in Njegovi resnični pravičnosti; z vsem tem pa se je v njej prebudila tudi povsem upravičena jeza nad prekletstvom, ki so si ga v svojem neskončnem napuhu drznili ljudje naložiti na uboge, v bistvu pa veliko boljše soljudi. S tem pa je zdaj že veliko popolnejši opičji človek v sebi spoznal tudi moč, s katero se je spopadel z desetimi desetimi hudiči prekletstva, ki so v podobi črnih rac čezmerno mučile dušo njegovega očeta.
15 V tej povišani samozavesti opičji človek plane v tolmun in začne, gnan od svoje otroške ljubezni do svojega ubogega očeta, uničevati deset hudičev prekletstva; v nekaj trenutkih jih je uničil in opičji človek je s tem dobil že skoraj povsem človeški videz.
16 Njegova ljubezen pa začne tudi v mrtvi očetovi duši poganjati nove življenjske korenine. To da sinu še več ljubezni in več moči, in z njo iztrga očeta iz kraja njegovega propada in njegovega pogubljenja in ga prinese na kopno; tam se po sinovi ljubezni tudi izoblikuje ljubeznivo počivališče za očetov prihodnji obstoj. Ker pa sinova ljubezen narašča, postaja močnejša tudi njegova svetloba; iz te svetlobe spozna nezadostnost svoje moči in se prav pošteno obrne na Boga, naj On pomaga njegovemu očetu. In pomoč res pride; najprej oblačilo in moč za odhod v boljšo in popolnejšo življenjsko sfero, kjer očetova duša, hranjena s sinovo čedalje bolj naraščajočo ljubeznijo, spet zadobi duhovno meso in kri in tako nazadnje postane sposobna spoznati Boga in vstopiti v Njegov red, in to je pri samomorilcih zmeraj neznansko težka stvar."

152 Različne vrste samomorilcev in njihove razmere v onstranstvu.

1 (Gospod): "Tudi med samomorilci so razlike. Če si kdo vzame telesno življenje zato, ker je nekdo drug preveč ponižal njegov veliki napuh in se ne more maščevati, je to najhujša vrsta namernega samomora. Takšne vrste samomora duši ni mogoče nikoli povsem popraviti. Tisočkrat tisoč let bo potrebno, da se bodo suhe navidezne kosti takšne duše brez ljubezni vsaj za silo obdale s kožo, kaj šele, da bi se inkarniralo (utelešenje, tu v pomenu obdajanja dušinega skeleta z duhovnim mesom) vse njeno bitje; inkarnacija je namreč posledica ljubezni in tudi znova zbuja ljubezen.
2 Če kdo pogleda devico, katere telo je dovršeno oblikovano in kar kipi od bujnosti, ga bo pogled nanjo prevzel in njegovo srce, polno ljubezni bo takoj zahrepenelo po tem, da bi bila devica njegova. In zakaj je tako? Ker je mesena bujnost device nasledek mnoge ljubezni! Snov, ki ima za podlago ljubezen, pa more in mora tudi v sočloveku prebuditi to, kar je sama.
3 Poglejmo drugo devico, ki je strahovito mršava, in povem vam, da ta ne bo posebno močno ganila nobenega srca; skrivaj jo bomo pomilovali, toda težko da se bo vanjo kdo zaljubil. In zakaj? Ker visi na njenih kosteh veliko premalo tistega materiala, ki je le nasledek ljubezni!
4 Duša, ki je že tu bila sama ljubezen, je tudi onstran takoj videti zelo mična, bujna in zato po obliki nadvse popolna. Skopa in posebno sebična duša pa je, nasprotno, videti silno mršava; toda nekaj mesa in krvi ima še vedno, ker takšna duša ljubi vsaj še sebe. Samomorilec pa celo te ljubezni ne premore in njegova duša je onstran nujno videti kakor posušeno okostje. Bistveno je le še to, ali kot človeško ali živalsko!
5 Že prej smo spregovorili o tem, da je več vrst samomora, in zdaj sem vam izčrpno predstavil najhujšo. Najhujši samomorilec se v onstranstvu ne prikaže kakor človeško okostje, temveč kakor zmajevo, kačje ali kakor okostje kakšne druge nadvse divje, krvoločne živali. Zakaj? Zdaj si to zlahka mislite! Takšna duša ne bo nikoli več mogla doseči življenjske popolnosti.
6 Poleg tega so tudi taki, ki naredijo samomor iz ljubosumnosti zaradi device, ki ji je brez njene krivde drugi bolj všeč od ljubosumnega patrona, ki jo je pri vsakem srečanju mučil z vsemi mogočimi očitki in ji pripisoval zločine nezvestobe, na katere ni nikoli niti pomislila. Takšen se v onstranstvu prikaže v okostju volka, psa ali petelina, kajti razum in voljo takšnega ljubosumnega norca so vodile življenjske narave teh živali in te kot predkreature pogojujejo poglavitno bistvo takšne duše. Tudi takšni samomorilci bodo nekoč nadvse težko dosegli vsaj delno popolnost življenja.
7 Potem so samomorilci, ki so skrivaj naredili velik zločin, zavedajo pa se, da jih zanj čaka najsramotnejša in najbolj boleča smrtna kazen. Vedo, da bo njihov zločin prej ali slej prišel na dan. Kaj se potem navadno zgodi? Tak skrivni zločinec zaradi

največjega strahu in ker ga upravičeno peče vest, najbolj nizkotno obupa in se obesi. Takšna duša se v onstranstvu prikaže v skeletu svojih predkreatur, recimo kot pupki, kuščarji in škorpijoni, ki vsi čepijo na istem kupu, katerega obdaja žareč okop, navadno v obliki velikanske žareče kače. Tudi žareči okop sodi med predkreature iste duše in je njen razumski del.
8 Skratka, ko duša zaradi slabe vzgoje ostane brez vsake ljubezni in ne ljubi več niti sebe, je vsa prežeta s peklom kot najhujšim sovražnikom življenja in začne sovražiti svoje življenje in obstoj in si nenehno prizadeva, da bi ga kakor koli neboleče uničila! Ob takšni popolni sovražnosti do življenja nazadnje nujno izgine vse življenje, in takšna duša se onstran nikakor ne more pojaviti drugače kakor razkrojena v posebne oblike praživljenja, in to le v njihovih okostjih brez mesa, ki nosijo v sebi le nujno sodbo.
9 Kost, pri človeku in živali, je najbolj obsojeni del in zato brez ljubezni; in ker se v kosteh, tako kakor v kamnu, ne more zadržati ljubezen do življenja, nazadnje kosti ostanejo, četudi le substancialno duševno, kot takšni prispodobni deli, v katerih se nikakršna ljubezen ne more ohraniti. Človeške kosti pa so še vedno sposobnejše, da se obdajo z življenjem, kakor živalske kosti ali celo skeletne lupine žuželk in grče, hrustanec in kosti dvoživk.
10 O Ko se potem onstran pojavi samomorilec tako, kot je bilo opisano, si že lahko predstavljate, kako težko bo in koliko časa bo potrebno, preden bo takšna duša prišla vsaj tako daleč, da bo prešla v človeško okostje in potem iz same sebe dobila kožo ali celo nekaj mesa.
11 Toda zdaj se vprašujete, ali takšna duša tudi trpi kakšne bolečine. In povem vam: občasno največje in najbolj pekoče, občasno pa sploh nobenih! Če jo zato, ker bi jo bilo še mogoče znova oživiti, duhovi, ki se ji v ta namen približajo, malce razburijo, občuti v svojih delih najbolj pekočo bolečino; ko pa se spet umiri, ni v njej niti občutka niti zavesti in torej tudi ne bolečine.
12 Je pa še veliko vrst samomora, vendar nimajo tako hudih posledic za dušo kakor oba pravkar opisana; vendar noben samomor nima dobrih posledic za dušo!
13 Tisti, ki ga je opisal Matael, je bil še najboljše vrste, zato je tudi bilo mogoče tisto dušo zlahka in hitro znova oživiti in rešiti. Toda odprta rana ostane takšni duši za vedno in ta je: skoraj nikoli ne more doseči popolnega Božjega otroštva; samomorilska duša pride le redko više od prvih, zunanjih in zato tudi najnižjih nebes, ali sploh le do njihovih mejnikov.
14 V prva, modrostna nebesa pridejo večinoma le duše iz vseh drugih nebesnih teles, s te zemlje pa duše tistih modrih poganov, ki so živeli zelo vestno in pravično po

svojem spoznanju, toda o Meni tudi onstran nočejo nič slišati. Če pa sčasoma vendarle nekaj sprejmejo, lahko dosežejo druga, torej višja ali tudi srednja nebesa; toda v tretja, najgloblja in najvišja, prava nebesa ljubezni in življenja, ne bodo prišli nikdar. Tja bodo namreč prišli samo tisti, ki so že dosegli popolno Božje otroštvo.
15 Menim, da sem vam dovolj razložil tudi ta dva načina smrti, o katerih je pripovedoval brat Matael; če pa komu še kaj ni dovolj jasno, lahko tudi vpraša. Čez dve uri bo sonce nad obzorjem in tedaj se bomo spet lotili česa povsem drugega. Kdor torej še kaj hoče ali želi, naj zdaj pove!"
16 Reko vsi: "Gospod, vse razumemo; ob tako nazornem razlaganju vendar ne more nikomur ostati nič nejasno!"

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
Knjiga 4